

Předkládaná práce si kladla za cíl rozbor nápravných opatření z oblasti ochrany životního prostředí nejprve obecně z pohledu právní teorie a následně konkrétně rozbohem jednotlivých ustanovení upravujících nápravná opatření ve vybraných zákonech z této oblasti. Vybraná nápravná opatření byla podrobena zhodnocení účelnosti a efektivnosti platné právní úpravy, přičemž jedním z použitých nástrojů byl exkurz do praxe příslušných orgánů. V návaznosti na toto zhodnocení jsou součástí práce také úvahy v rovině *de lege ferenda*, reflektující zjištěné nedostatky, zejména nízkou využívanost nápravných opatření v praxi. Tyto závěry je však nutné brát pouze jako dílčí, jelikož ambicí této práce nebylo představit vyčerpávající rozbor tohoto institutu ani přednést úplný přehled zavedené praxe příslušných orgánů.

První kapitola je zaměřena na obecnou charakteristiku, vymezení a zasazení nápravných opatření do kontextu práva životního prostředí. Věnuje se také vztahu nápravných opatření k odvětvovým právním principům a konečně nabízí možná kritéria členění nápravných opatření.

Ve druhé kapitole je obsažen rozbor jednotlivých úprav nápravných opatření v rámci vybraných platných právních předpisů z oblasti ochrany životního prostředí. Zmíněny jsou východiska a cíle konkrétních zákonů, režim právní úpravy nápravných opatření a zhodnocení kladů a jistých negativ platné právní úpravy, spolu s exkurzem do správní praxe ukládání opatření k nápravě. Závěrem jsou s ohledem na zjištěné představeny úvahy *de lege ferenda*, jež mají potenciál pozitivně ovlivnit existující stav.

Třetí kapitola je zaměřena na procesní úpravu ukládání nápravných opatření. Předně se věnuje dozorové činnosti, jejímu obsahu a cílům. Následuje rozbor samotného správního řízení o uložení nápravného opatření, včetně rozboru možnosti podání a obsahových náležitostí řádného opravného prostředku. Závěr je věnován úpravě účasti veřejnosti v řízeních ve věcech týkajících se životního prostředí.